

RIFT

De volgende dag gaat het verder. We genieten eerst even van een zeearend die boven in een elektriciteitspaal zit. Dan lopen we weer, door een landschap zoals gisteren. Te Sneum Sluis verbazen we ons weer over de manier waarop hier water wordt geloosd en nog meer over de manier waarop de sluis bij hoge zeestanden kan worden gesloten. In de sluis is ruimte uitgespaard om losse schotten te kunnen plaatsen. Deze kunnen met een takel omhoog en omlaag gebracht worden. En teneinde alles met één takel te kunnen bedienen zijn er rails aangebracht waarlangs de takel heen en weer kan bewegen, van schot naar schot dus. Geniaal in z'n eenvoud. En ook duidend op een tamelijk onverschillige houding tegenover de kracht van het water. Diezelfde nonchalance vinden we terug in de dijken. Deze hebben in de negentiende eeuw hun huidige hoogte bereikt. Daarna zijn ze nog wel breder geworden, maar niet hoger. Ja, die Denen hebben het maar gemakkelijk. Bij hun stijgt het land ten opzichte van de zee. Zonder ook maar iets te hoeven doen, neemt hun veiligheid steeds maar toe.

We spotten twee grote zaagbekken en honderden smienten. Ook maken we een praatje met een man die niets weet. “Ja, inderdaad de dijken zijn hier niet zo hoog.” En die ons op onze vraag naar wat hier te doen, antwoordt met iets als “Zeker, er valt hier niets te beleven.” Als de man is doorgelopen merkt Rob op dat Denen sterk op Japanners lijken. Dit zonder nadere toelichting en ik neem het dan ook als een vaststaand en vanzelfsprekend feit aan. We

filosoferen nog wat door over de aard der volkeren. Die Denen, hun kalmte, hun stilte en hun vrijwel complete afwezigheid. Je ziet hier werkelijk geen mens. Dat hier ooit Noormannen woonden die brandschattend naar onze gebieden kwamen. Onvoorstelbaar.

De dijk verliest zich inmiddels in een keileemhoogte en het landschap wordt direct leuker, gevarieerder vooral. Mooi golvend land dat na een tijdje, daar waar het naar beneden helt, overgaat in een kustvlakte waar een lage kade doorheen voert. We vermoeden (Of vrezen we het?), dat die vlakte vooral uit zompig rietland zal bestaan en dat we er flink natte poten zullen halen. Toch wint dat vooruitzicht het van een eventuele omweg over hogere gronden die ook nog eens vlak langs een doorgaande autoweg liggen. Opgewekt trekken we de vlakte in.

De problemen komen eerder dan verwacht. Na amper een kilometer stuiten we al op een beekje, tamelijk diep en veel te breed om er overheen te springen. Hoe dit te passeren? Eerst verkennen we richting de zee. Als dat niets oplevert gaan we stroomopwaarts. En zie, spoedig treffen we de restanten van een brug. Weliswaar ontbreken de dwarsliggers maar de metalen overspanning is nog in takt. Al schuivend over de metalen draagbalken en met gevaar voor eigen leven, of in elk

geval voor een nat pak, bereiken we de overkant. Vanaf daar dwalen we verder door de kustvlakte die we in deze vorm niet eerder zagen. Het is zeker geen kwelder, want niet slikkig maar opgebouwd uit zandig pleistoceen materiaal. Een vlakte die flink grazig is en doorsneden wordt door slotjes vol riet. Ook in de vlakte voor de kust, in de ondiepe zee dus, is vegetatie aanwezig. Honderden pijlstaarten hebben het daar goed naar hun zin. Wij trouwens ook.

Dan stuiten we op een volgend obstakel, een slenk van flink formaat. Onze zorg, hoe deze te passeren, wordt voor een kort moment naar de achtergrond gedrongen als, vlak voor onze voeten, een velduil opvliegt. Hij laat zich prachtig zien en vraagt voor even al onze aandacht. Maar dan keren we terug naar de barre werkelijkheid. Het moet toch gebeuren. De getijdetabel zegt dat het om

half drie hoogwater is en het is onmiskenbaar half drie. We ontdoen ons van het grootste deel van onze kleding en waden door koud, erg koud water. Tot ver boven ons kruis moeten we erdoor. De kleding wordt hoog opgetrokken. De rugzakken vervoeren we op het hoofd. De koude is aanzienlijk. Er is echter geen weg terug.

Een mooi duinenrichteltje voert ons verder richting Esbjerg. Hoewel we het proberen te vermijden pesten we toch groepjes scholeksters, wulpen en zilverplevieren op, die bij dit hoge water een goede rustplaats op het richteltje hebben gezocht. Al dit moois gaat na een paar kilometer over in een windmolenpark. De molens zijn indrukwekkend door hun grootte en vooral ook door het zoevende geluid van de wieken. Het heeft iets dreigends en onaards.

Na de windmolens bereiken we een rommelig afvalverwerkingsterrein. Vuilstorten, een verbrandingsoven, grommende bulldozers en andere, onbegrijpelijke machines die over de wegen kruipen, met groot lawaai. De vogels in deze hoek zijn alle zwart. Roeken, kauwen en aalscholvers. We waarderen dat in hoge mate. Tevens constateren we dat het mooi is geweest voor vandaag. En zie, we hoeven onze chauffeur niet eens te bellen. Geheel uit eigen beweging weet hij ons te vinden. In de langzaam invallende schemering ontwaren de vertrouwde koplampen van een auto. Op naar onze bungalow, waar we zullen eten, bier drinken en klaverjassen.

Gelopen afstand 40 kilometer